

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om »Forslag til Rådets direktiv om afgiftsfritagelse ved privatpersoners endelige indførsel af personlige ejendele fra en medlemsstat (Kodificeret udgave)«

KOM(2008) 376 endelig — 2008/0120 (COD)

(2009/C 77/31)

Rådet for Den Europæiske Union besluttede den 18. juni 2008 under henvisning til EF-traktatens artikel 262 at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om:

Forslag til Rådets direktiv om afgiftsfritagelse ved privatpersoners endelige indførsel af personlige ejendele fra en medlemsstat (Kodificeret udgave).

Da EØSU fuldt ud går ind for indholdet og ikke har nogen bemærkninger, besluttede det på sin 447. plenarforsamling den 17.-18. september 2008, mødet den 17. september, enstemmigt at afgive en udtalelse til støtte for Kommissionens forslag.

Bruxelles, den 17. september 2008

Dimitris DIMITRIADIS

Formand for

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om »EU-Afrika-strategien«

(2009/C 77/32)

I brev af 11. juli 2007 anmodede EU's kommissær for Udvikling og Humanitær Bistand, Louis Michel, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg om at udarbejde en sonderende udtalelse om:

EU-Afrika-strategien.

Det forberedende arbejde henvistes til Den Faglige Sektion for Eksterne Forbindelser, som udpegede Gérard Dantin til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 17. juli 2008.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 447. plenarforsamling den 17.-18. september 2008, mødet den 18. september 2008, følgende udtalelse med 89 stemmer for, ingen imod og ingen hverken for eller imod:

1. Konklusioner og henstillinger

1.1 I lyset af globaliseringen, der sker i dette nye århundrede, **bør forbindelserne mellem Europa og Afrika udvikles afgørende. I den forbindelse skal man tage ved lære af fortiden og tilstræbe et partnerskab, der er baseret på lige rettigheder og forpligtelser.** Trods flere årtiers samarbejde og udviklingsbistand er den ekstreme fattigdom vokset yderligere i omfang og intensitet. Væksten, som ikke har været tilstrækkeligt målrettet og kun har skabt få arbejdspladser, har ikke været særligt ligeligt fordelt, hvilket har øget ulighederne. Over 55 % af den afrikanske befolkning syd for Sahara må klare sig for under 1 dollar om dagen. Næsten 70 % af samtlige job findes inden for den uformelle sektor og sikrer kun lige netop et eksistensminimum. Heraf findes 57 % inden for landbruget. Disse tal tegner et billede med dramatisk mangel på anstændige og produktive beskæftigelsesmuligheder.

1.2 Udfordringen er stor, især hvad angår Afrikas udvikling og stabilisering, men også Europas sikkerhed og muligheder for at skabe en bæredygtig økonomisk udvikling.

1.3 De **udviklingspolitikker**, der hidtil har været ført af EU under anvendelse af de forskellige aftaler (Lomé, Yaoundé, Cotonou), og indsatsen af finansieringsmidler i den forbindelse har **ikke ført til de ønskede resultater**, navnlig ikke hvad angår skabelse af anstændige job. Følgelig **kan situationen ikke fortsætte**, og en ændring er påkrævet. Udvalget ser derfor også med tilfredshed på de vellykkede resultater af EU-Afrika-topmødet i Lissabon den 8. og 9. december 2007.

1.3.1 Det bifalder især, at man behandler beskæftigelses-spørgsmålet på tværs af politikområder.

1.4 EØSU er nemlig af den opfattelse, at skabelsen af anstændige job er nøglen til en mindskelse af ulighederne og fattigdommen, til social integration og skabelsen af en menneskeværdig tilværelse samt en forudsætning for at bekæmpe ekstremisme og konflikter og dermed for den nødvendige stabilitet i de afrikanske lande.

1.5 For at skabe anstændigt arbejde anser udvalget det for nødvendigt at træffe foranstaltninger, der har dette som et centralt mål. I den forbindelse skal der lægges vægt på de i de følgende punkter nævnte parametre, der på trods af deres væsentlige forskelligheder udviser stærke synergier og dermed indgår i et indbyrdes samspil og sammen danner én politik.

1.5.1 En vækst, der hovedsagelig er baseret på udnyttelsen af naturrigdomme, skaber ikke megen beskæftigelse. **Den bør drejes mod produktion af halvfabrikata og færdigvarer.** Derfor skal investeringer have dette mål for øje og rettes mod sektorer med stor værditilvækst.

1.5.2 **Den private sektor og dermed også de små og mellemstore virksomheder (SMV) er af største betydning.** Den Europæiske Union skal gøre udviklingen af SMV til et af omdrejningspunkterne i sit samarbejde med Afrika.

1.5.3 Den aktuelle stigning i råstofpriserne er en yderligere grund til, at **landbrugssektoren bør gøres til en strategisk udviklingsprioritet.** Da landbruget dækker en stor del af Afrikas område og beskæftiger en stor del af landbefolkningen, skal det bidrage til befolkningens selvforsyning med fødevarer, til skabelsen af en forarbejdningsindustri og dermed standse afvandringen fra landdistrikterne.

Man skal formulere en landbrugspolitik på kort, mellem-lang og lang sigt og prioritere, at der afsættes det fornødne budget til dens gennemførelse. Udformningen af denne politik skal ske i samarbejde med landbrugsorganisationerne.

1.5.4 **Udviklingen af menneskelige ressourcer** er en helt afgørende faktor i enhver udviklingsstrategi. Beskæftigelsesbehovene og arbejdsmarkedet skal analyseres, ligesom der skal opstilles prognoser, således at man kan **foregribe de vigtigste problemer, som et manglende match mellem arbejde og uddannelse skaber.**

1.5.5 **Mens den økonomiske integration på regionalt og subregionalt plan** er øget betydeligt, er handelspotentialer ikke blevet fuldt udnyttet. Specielt skal de foranstaltninger, der er truffet med henblik på at harmonisere toldprocedurerne, samordnes, infrastrukturen skal udvikles, borgernes frie bevægelighed sikres osv. På denne baggrund beklager udvalget, at de **regionale forhandlinger** om økonomiske partnerskabsaftaler, som har økonomisk integration som mål, endnu ikke er blevet afsluttet.

1.5.6 Enhver udviklingspolitik skal ledsages og styrkes af **en social dialog**, især i form af kollektive overenskomstforhandlinger. **Derfor skal der skabes og opbygges stærke og uafhængige arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer.**

1.5.7 **De ikke-statslige aktørers deltagelse er uomgængeligt nødvendig i forbindelse med skabelsen af beskæftigelse** og bør indtage en central plads i den fælles EU-Afrika-strategi. De skal derfor også inddrages i udarbejdelsen og gennemførelsen af nationale og regionale vejledende programmer.

1.5.8 **God forvaltningsskik** er en forudsætning for investorernes tillid og dermed også væsentlig for beskæftigelsen. God forvaltningsskik skal betragtes i sin helhed og også indbefatte respekten for menneskerettigheder og arbejdstagerrettigheder, herunder foreningsfrihed, arbejdsnormer og **bekæmpelse af korruption.** Med henblik på sidstnævnte skal EU og medlemsstaterne **gøre deres finansielle støtte betinget af, at dens anvendelse kan spores.**

2. Indledning

2.1 I brev af 11. juli 2007 anmodede EU's kommissær for Udvikling og Humanitær Bistand, Louis Michel, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg om at udarbejde en sonderende udtalelse om »forskellige spørgsmål, der behandles i meddelelsen 'Fra Kairo til Lissabon — Det strategiske partnerskab mellem EU og Afrika', især spørgsmålet om, hvordan **jobskabelsen i Afrika kan fremmes**«.

2.2 EØSU bifalder denne anmodning, som tager afsæt i den udviklingspolitik, der i årtier er blevet ført over for Afrika, men samtidig beskæftiger sig med fremtiden, som den især aftegner sig i de beslutninger, der blev truffet på EU-Afrika-topmødet, og som indgår i erklæringen »*Det strategiske partnerskab*«, der ledsages af en »*Første handlingsplan (2008-2010)*« for gennemførelsen af partnerskabet.

2.3 Ved at høre udvalget om **temaet beskæftigelse** viser Kommissionen, at den gør beskæftigelsen til en prioritet i sin udviklingspolitik. Samtidig tilkendegiver den, at de økonomiske og sociale aktører skal spille en rolle i forbindelse med **udryddelsen af fattigdommen gennem skabelsen af anstændige job.** EØSU glæder sig over dette.

Efter at have kastet et hurtigt blik på den hidtil fulgte politik og resultaterne heraf, som de fremgår af situationen i Afrika i dag, samt på den fremtidige politik, sigter udtalelsen på at udpege de centrale foranstaltninger, som ifølge udvalget bør træffes for at bidrage til skabelsen af anstændige job. Det sker under hensyntagen til de retningslinjer og den handlingsplan, som blev fastlagt på EU-Afrika-topmødet den 8. og 9. december 2007 i Lissabon. I den forbindelse baserer EØSU sig i stor udstrækning på sine tidligere udtalelser om udviklingen i Afrika (¹).

(¹) CESE 1205/2004 »Kvindeorganisationernes rolle som ikke-statslige aktører i forbindelse med Cotonou-aftalen«. Ordfører: Susanna Florio. September 2004.

CESE 1497/2005 »Integration af sociale aspekter i forhandlingerne om de økonomiske partnerskabsaftaler«. Ordførere: Antonello Pezzini og Gérard Dantin. December 2005.

CESE 753/2006 »Afrika som en nødvendig prioritet: det europæiske civilsamfunds standpunkt«. Ordfører: Adrien Bedossa. Maj 2006.

CESE 673/2007 »Migration og udvikling: muligheder og udfordringer«. Ordfører: Sukhdev Sharma. December 2007.

Rapporter fra EØSU's opfølgingsudvalg AVS/EU: »Human resources for development«. Ordføre: Brenda King og Adrien Béléki Akouete. Maj 2007.

3. Generelle bemærkninger

3.1 Det afrikanske kontinent er meget heterogent. Det består af stater, der ofte udviser forskelle hvad angår historie, kultur, etnisk sammensætning, egne naturrigdomme (minerale, olie, diamanter etc.), klima og med hensyn til demokrati, god regeringsførelse og respekt for menneskerettighederne. Dette har ført til forskelle i den økonomiske og sociale udvikling. Afrika kan derfor vanskeligt betragtes og vurderes som ét ensartet hele. Det er dog en kendsgerning, at de afrikanske lande opviser en række fælles træk: først og fremmest deres forbindelser med Europa, som kan høre fortiden eller fremtiden til, eller en fælles historie, som peger frem mod en fælles fremtid i forandringens tegn.

3.2 I lyset af globaliseringen i dette nye århundrede bør forbindelserne mellem Europa og Afrika **udvikles betydeligt** med afsæt i fortidens erfaringer. Disse forbindelser skal grunde sig på bevidstheden om, at der er behov for at opbygge en fælles fremtid baseret på fælles satsninger og risici og fælles interesser i stedet for på en kortvarig fælles historie, på medfølelse eller loyalitet — ellers er der en risiko for, at visse partnere på begge kontinenter bliver konfronteret med modstridende interesser.

3.3 Der er tale om en betragtelig satsning. Beliggende i en afstand af kun femten kilometer fra Europa kender det afrikanske kontinent til alle »store risici« i vores tid: ukontrolleret migration, epidemier, klimatologiske og økologiske katastrofer, terrortrusler osv. Samtidig rummer Afrika et enormt potentiale, hvad enten det drejer sig om naturressourcer eller om den forventede forbrugs- og investeringsefterspørgsel.

3.4 EU er ganske vist fortsat det afrikanske kontinents vigtigste handelspartner og bistandsdonor, men dette gamle monopol er ved at blive brudt af en offensiv fra »kapitalindskydere fra de nye vækstøkonomier« først og fremmest Kina, men også Indien, de store latinamerikanske lande, Golfstaterne og selv Iran. Også USA har fået fornyet interesse i Afrika, hvilket på én gang skyldes ønsket om at fastholde deres energiforsyningsikkerhed, bekæmpe terrortruslen, udbrede de kristelige og demokratiske værdier og at dæmme op for den kinesiske »indtræden på scenen«, som foruroliger dem ^(?).

3.5 Men det står ligeledes klart, at Europas sikkerhed såvel som dets evne til at fastholde en vedvarende bæredygtig vækst nu og fremover er direkte afhængig af udviklingen og stabiliteten i Afrika. På mellemlang og lang sigt kan Europa ikke forblive en ø af velstand, mens der femten kilometer derfra ligger et kontinent, der er kendetegnet ved armod. Det drejer sig om den bæredygtige udvikling i Europa, som må erkende, at Afrika nu ligger ved dets grænse.

3.6 »Europas strategi over for Afrika har længe været kendetegnet ved en asymmetri mellem **giver-mottager**, som blot bliver endnu større på grund af en ideologisk set misforstået ren samvittighed og ensidig hensyntagen til vore egne interesser.

^(?) Den Europæiske Union/Afrika: »Det strategiske partnerskab«, Nathalie Delapalme og Elise Colette. Notat fra Robert Schuman-stiftelsen, december 2007.

Denne forældede og urealistiske vision har været yderst skadelig. Dette blad skal vendes, således at der kan opstå en ny form for partnerskab mellem partnere, der har lige rettigheder og pligter og deler interesser — et partnerskab, der bygger på værdier som bæredygtig udvikling, god økonomisk, skattemæssig og social forvaltning, teknologioverførsel ...« ^(?).

3.6.1 Denne strategi, der som sagt hviler på et asymmetrisk forhold mellem »giver-mottager« eller »långiver-låntager« og konkretiseret i forskellige aftaler, som har styret eller styrer forbindelserne mellem EU og Afrika, må i dag — i betragtning af den nuværende økonomiske og sociale situation i Afrika — betegnes som en »fiasko« ^(*). **Det skal der gøres noget ved.**

Den har bragt de afrikanske stater ud i et — især finansielt — afhængighedsforhold, der har ført til, at den dynamik, der er nødvendig for en vellykket indtræden i verdensøkonomien, er blevet bremsset.

3.6.1.1 Efter årtier med udviklingsbistand fra Den Europæiske Union, fra mange medlemsstater (ofte tidligere kolonimagter) og internationale organisationer som f.eks. Verdensbanken tager den allerede ekstreme fattigdom i Afrika yderligere til.

3.6.1.2 Mens vækstlande og -regioner som Kina, Indien, Sydøstasien og Brasilien udvikler sig til økonomiske magter og gør sig gældende i den internationale handel, udebliver det økonomiske »take-off« i Afrika — med enkelte undtagelser.

3.6.1.3 Hvorfor er et land som Sydkorea, som for få år siden levede »for og af ris« blevet til en af markedslederne inden for elektronik, skibsbygning, IT-tjenester og bilproduktion ... og ikke Afrika?

3.6.1.4 Europa er fortsat den vigtigste importør af afrikanske produkter. Men på trods af næsten 25 år med gunstig importtold er de afrikanske landes eksport til EU målt på verdenshandelen blevet mere end halveret, nemlig fra 8 % i 1975 til 2,8 % i 2000. Denne præferentielle importtold har ikke virket tilfredsstillende. De afrikanske produkters ringe konkurrencedygtighed har haft en negativ indvirkning på Afrikas muligheder for at eksportere til Europa.

3.6.1.5 Frugterne af væksten — som hovedsagelig skyldes udnyttelsen af naturressourcer — er skævt fordelt, hvorved ulighederne er vokset. De fattige er stadig lige fattige eller endnu fattigere, mens de rige er endnu rigere. Al dette er stik imod god økonomisk forvaltning kombineret med etiske overvejelser. Mange afrikanere har klart gjort opmærksom på denne situation:

— »(vi skal) føre de penge tilbage, som man uretmæssigt har skaffet sig i oprindelseslandene og opbevaret i udenlandske banker« ^(?).

^(?) Tale ved EU-kommissær Louis Michel under »EU-Kina-Afrika«-konferencen afholdt af Europa-Kommissionen den 28. juni 2007 i Bruxelles.

^(*) Svar ved kommissær Louis Michel i et indlæg på den paritetiske forsamling i Kigali den 18.-22. november 2007.

^(?) Ekstraordinært topmøde i den Afrikanske Union om beskæftigelsen og fattigdomsbekæmpelsen fra 3. til 9. september i Ouagadougou. Slutklæring (artikel 16).

— »Vi er trætte af dårlig forvaltning; visse lande er i dag fattigere, end før udvindingen af olie og diamanter begyndte (...). Visse lande ledes af personer, hvis personlige besiddelser i værdi overstiger landets statsgæld! Ondet kommer ikke udefra, men fra os selv«⁽⁶⁾.

4. Fra Kairo til Lissabon: en ny EU-Afrika-strategi

4.1 Den hidtil førte politik og de hertil afsatte finansielle midler har ikke altid haft de ønskede resultater, især hvad angår skabelsen af anstændige job. I betragtning af at denne situation skal ændres, ser udvalget med tilfredshed på de positive resultater af Lissabon-topmødet den 8. og 9. december 2007. Det glæder sig over den udviste politiske vilje, der har gjort det muligt at udvide samarbejdet og endog at omformulere det gennem en kursændring. Dette berører såvel de politiske som økonomiske forbindelser mellem de to kontinenter.

4.2 Syv år efter topmødet i Kairo lagde man på topmødet i Lissabon grundlaget for et nyt strategisk partnerskab, hvor Afrika og Den Europæiske Union er ligeværdige partnere. Det er baseret på, at man med afsæt i fælles værdier, principper og interesser skal tage de globale udfordringer op: fred og sikkerhed, god regeringsførelse og menneskerettigheder, migration, energi og klimaændringer, handel, infrastruktur og udvikling.

4.3 Bortset fra indholdet består det originale og innovative aspekt ved denne strategi i kundgørelsen af en operationel fase, bestående af otte prioriterede handlingsplaner (jf. udtalelsens bilag I), der fungerer som en slags køreplan eller arbejdsprogram, ved hjælp af hvilke implementeringen af de valg og strategiske prioriteter, som de to kontinenter har udpeget, omsættes til praksis. På det næste topmøde i 2012 vil man se på, hvilke fremskridt der er blevet gjort med realiseringen af disse otte handlingsplaner, som i lighed med Cotonou-aftalen er ekstremt ambitiøse.

4.4 Udvalget anser det for positivt, at man ud over de afgjort betydningsfulde principerklæringer har fastlagt en arbejdsramme, inden for hvilken disse erklæringer kan omsættes i praksis, således at man bl.a. kan evaluere resultaterne allerede i 2010.

4.5 EØSU understreger, at hver af disse otte partnerskaber, som omsættes i handlingsplaner, kan bidrage til skabelsen af anstændigt arbejde, så snart den politiske beslutning herom er truffet og under forudsætning af, at de følges op af en specifik beskæftigelsespolitik (jf. punkt 7).

4.6 Til trods herfor kan den gode vilje, som begge parter udviste på dette topmøde, ikke skjule de problemer og risici, som visse afrikanske ledere bragte på tale. De lod vide, at forbindelserne, som stadig i dag betragtes som et forhold mellem dominerende og dominerede partnere, ikke kan ændres fra den ene dag til den anden ved hjælp af en ny strategi, uanset hvor innovativ denne også er i sin stræben efter et ligevægtigt partnerskab:

— man kritiserer skarpt EU's bureaukrati, mens »det fra Kina er let straks at få de traktorer, vi har brug for«,

— man anmoder EU om enten at holde Afrika skadesløs for koloniseringen og plyndringen af kontinentet eller at lade de afrikanske immigranter komme ind,

— man tvivler på, at de økonomiske partnerskabsaftaler kan indgå i en ægte partnerskabsånd,

— man kritiserer de store meningsuoverensstemmelser om krisen i Zimbabwe.

Begge parter har endnu en lang og vanskelig vej at tilbagelægge, inden de med fornyet tillid kan nå deres målsætning.

4.6.1 EØSU er af den opfattelse, at det som led i et ligevægtigt samarbejde **først og fremmest** er de afrikanske regeringer selv, der er **ansvarlige for god forvaltningspraksis, bekæmpelse af korruption** og tiltrækning af direkte eller udenlandske investeringer for at mindske fattigdommen i deres land. At de påtager sig dette ansvar, hvilket vil styrke deres suverænitæt, er et *sine qua non* for et nyt partnerskab. Stræben efter et sådant ligevægtigt partnerskab mellem Den Europæiske Union og Afrika er derfor et væsentligt udgangspunkt og vil finde sin fulde betydning med skabelsen af anstændige arbejdsvilkår.

4.7 EØSU noterer sig med tilfredshed den rolle, der tillægges civilsamfundet ikke kun i institutionel henseende (forbindelserne mellem EU og AU's ECOSOC)⁽⁷⁾, men også med hensyn til de ikke-statslige aktører, som det organiserede civilsamfund består af⁽⁸⁾. Skal den udviste politiske vilje tage form og omsættes i handlen, må man også — selvom risikoen for fiasko er til stede — tage højde for de problemer, man på dette punkt stødte på i forbindelse med gennemførelsen af Cotonou-aftalen.

Overordnet godkender udvalget den kurs mod fremskridt for hele kontinentet, som EU-Afrika-strategien har fået.

5. Anstændigt arbejde, en afgørende målsætning for en effektiv EU-Afrika-strategi

5.1 I artikel 55 i EU-Afrika-strategien hedder det: »Beskæftigelsesproblemer og især den sociale sikring, de manglende beskæftigelsesmuligheder og fremme af anstændigt arbejde i Afrika skal behandles samlet, med prioritet til skabelsen af produktive arbejdspladser inden for den formelle økonomi, forbedring af de dårlige arbejds- og levevilkår i overensstemmelse med De Forenede Nationers program for anstændigt arbejde og integreringen af den uformelle økonomi i den formelle økonomi (...)«.

5.2 Udvalget glæder sig over, at spørgsmålet om anstændigt arbejde nu formelt indgår i EU-Afrika-strategien, da det er af den opfattelse, at den kvantitative, men også kvalitative udvikling heraf er grundlaget for en mindskelse af ulighederne, fattigdommen og den sociale integration, som på sin side er forudsætningen for at komme ekstremisme og konflikter til livs og dermed sikre den nødvendige stabilitet i de pågældende lande.

⁽⁶⁾ Indlæg ved formanden for det økonomiske og sociale råd for et fransksproget Vestafrikansk land på plenarforsamlingen i UCESA (Sammenlutningen af afrikanske økonomiske og sociale råd) den 13. og 14. november 2007 i Ouagadougou.

⁽⁷⁾ Jf. artikel 104 og 105 i erklæringen.

⁽⁸⁾ Jf. artikel 106-110 i erklæringen.

6. Beskæftigelsessituationen i Afrika

Beskæftigelsesgraden er høj (68,6 %). Selv om arbejdsløshedsprocenten ligeledes er høj (10,3 %) **udgør manglen på anstændigt og produktivt arbejde det største problem: 46,2 % af befolkningen (heraf 55,4 % i Afrika syd for Sahara) lever af mindre end 1 dollar om dagen.** Med andre ord: en betydelig del af erhvervsbefolkningen har uformelt arbejde, som lige netop kan sikre subsistensgrundlaget. Den uformelle sektor udgør 68 % af den samlede beskæftigelse, heraf 57,2 % inden for den primære landbrugssektor, hvor hovedsagelig unge og kvinder arbejder. Da kvinderne spiller en afgørende rolle med deres centrale placering i det økonomiske fællesskab og familien, udgør de hjørnestenen i det økonomiske og sociale liv i Afrika (jf. udtalelsens bilag II).

7. Skabe anstændigt og produktivt arbejde

I lyset af ovenstående er det for Afrika altafgørende at skabe anstændige og produktive arbejdspladser, der kan vælges frivilligt. Dette er den eneste måde, hvorpå man effektivt kan bekæmpe fattigdommen, opbygge en værdig tilværelse og indføre en effektiv social beskyttelse for alle. I denne forbindelse skal kønsaspektet integreres på alle niveauer tillige med ungdomsdimensionen, da de unge er grundlaget for Afrikas fremtid, og skal også bidrage til at sikre solidariteten mellem generationerne.

Uden produktiv beskæftigelse er det illusorisk at nå op på en anstændig levestandard, skabe økonomisk og social udvikling og give individet mulighed for at udfolde sig. Disse målsætninger kan først og fremmest realiseres gennem udviklingen af menneskelige ressourcer og skabelsen af virksomheder inden for den private sektor. For at kunne udnytte potentialet i denne proces fuldt ud bør man sørge for gunstige rammevilkår, nemlig demokrati, retsstatsforhold, god forvaltningspraksis, respekt for menneskerettigheder og sociale rettigheder.

I den EU-Afrika-strategi, der blev vedtaget på Lissabon-topmødet, er arbejdsløsheden et tværgående tema. Formålet med dette kapitel er at undersøge dette spørgsmål mere indgående ved hjælp af analyser og forslag til retningslinjer samt også at debattere de vigtigste instrumenter, der kan bidrage til gennemførelsen af beskæftigelsesmålsætningerne. Denne tilgang er hovedsagelig af makroøkonomisk karakter. For at øve retfærdighed mod diversiteten af de foranstaltninger, der skal træffes, ville det på et senere tidspunkt være hensigtsmæssigt at gøre status over de aktiviteter, europæiske ngo'er udfolder i Afrika inden for udviklingshjælp. I den forbindelse bør man være særlig opmærksom på de programmer, disse gennemfører med succes, herunder specielt i samarbejde med lokale myndigheder og/eller organisationer (kooperativer, herunder af gartnerier, undervisnings- og sundhedsinstitutioner osv.), og som bidrager til at skabe beskæftigelse.

Derudover vil udvalget udtrykkeligt påpege, at **udviklingen af Afrika og dermed skabelsen af anstændige og produktive arbejdspladser kun er muligt, når de afrikanske lande er blevet mere stabile.** Men et betydeligt antal lande er fortsat involveret i endeløse konflikter. I de sidste ti år har konflikter i Guinea, Liberia og Sierra Leone — lande der er rige på naturressourcer, især diamanter og træ — kastet regionen ud i en alvorlig krise, der har affødt en stor strøm af flygtninge. Dertil kommer konflikten i Darfur, som hjemsøger Sudan, den »glemte

krige i det nordlige Uganda, den vedvarende usikkerhed i den østlige og nordlige del af den Centralafrikanske Republik, den urolige situation i Den Demokratiske Republik Kongo... I denne situation, som er afgørende for kontinentets fremtid, har Den Europæiske Union og det internationale samfund i almindelighed en væsentlig rolle at spille. For bortset fra de begåede grusomheder, som ingen kan benægte eller acceptere, er det klart, at den manglende stabilitet i mange afrikanske lande forhindrer deres udvikling og dermed skabelsen af beskæftigelse — den beskæftigelse, som netop kan bidrage til et lands stabilitet.

7.1 For en beskæftigelsesskabende vækst

7.1.1 Hvad angår den økonomiske vækst, var 2006 et godt år for Afrika med en vækstrate på 6,3 % i Nordafrika og 4,8 % i Afrika syd for Sahara. Der var dog betydelige forskelle mellem de enkelte lande.

7.1.2 Der er tale om positive tal især sammenlignet med Den Europæiske Union, men på grund af en stagnerende, ja endog faldende produktivitet, forkerte investeringer, en ringe værditilvækst for de vigtigste industri- og landbrugsprodukter, befolkningsekspllosionen og et enormt underskud af anstændigt arbejde **vil en tocifret vækst være påkrævet for at sikre en såvel kvantitativ som kvalitativ forbedring af beskæftigelsen.** Det skønnes, at en vækst på mindst 9 % er nødvendig for at opnå en mærkbar effekt i forhold til millenniummålene. Desværre indgår beskæftigelsesaspektet ikke i disse målsætninger.

7.1.3 Denne vækst skaber få beskæftigelsesmuligheder, da kræfterne bag væksten ikke er tilstrækkeligt styrede. Den er hyppigt skabt af en mere intensiv udvinding — ofte under arbejdsvilkår på grænsen til det uacceptable — af naturressourcer, hvis rentabilitet i den seneste tid er steget eksplosivt. Dette gælder især for de olieproducerende afrikanske lande på grund af den øgede pris på en tønde råolie. Ud over at denne situation er uforudsigelig som følge af fluktuerende priser, skaber den ikke yderligere beskæftigelse. Det samme gælder for andre naturressourcer, som generelt eksporteres uforarbejdet. Endvidere bruger middelklassen hyppigt frugterne af den fornyede økonomiske aktivitet på importerede forbrugsvarer. Denne form for forbrug har heller ikke nogen indflydelse på beskæftigelsen på lokalt plan.

7.1.4 Indtægterne fra udvindingen af råolie — hvorom man ikke altid ved, hvordan og hvor de udnyttes — skal investeres i forædlingen af forarbejdede produkter med en stor værditilvækst, der sikrer en vækst, som skaber betydelige beskæftigelsesmuligheder. Det samme gælder for andre råstoffer eller landbrugsprodukter, der kan fremme udviklingen af en levnedsmiddelindustri på baggrund af en struktureret, finansieret og prioriteret landbrugspolitik (jf. udtalelsens pkt. 7.4 og bilag IV).

7.1.5 En vækst, der skaber optimal beskæftigelse, opstår ikke ved blot at udnytte råstoffer eller traditionelle masseproducerede landbrugsprodukter (rørsukker, bomuld, bananer, jordnødder, kakao etc.), men skabes også ved opbygningen af en forarbejdningsindustri, der frembringer forædlede produkter med høj værditilvækst. Dette er på sigt den bedste måde til at undgå en forringelse af bytteforholdet og at deltage i den subregionale, den regionale og i sidste ende den internationale økonomi, således at en ny udviklingsfase kan blive indledt.

7.2 Omlægning af investeringer mod diversificering

Der skabes ingen eller kun få arbejdspladser uden vækst, og uden kvalitative investeringer er vækst ikke mulig.

Der er udbredt enighed om, at en vedvarende vækst over flere år (jf. punkt 7.1.2.) kræver en investeringskvote på mellem 22 og 25 % af BNP. Til sammenligning har investeringskvoten i de forløbne år kun har ligget på 15 %. Den ønskede investeringsrytme kan opnås ved hjælp af to slags investeringer.

7.2.1 Indenlandske investeringer

7.2.1.1 Først og fremmest er der behov for at investere i sektorer med høj værditilvækst og/eller stor produktionskapacitet med et stor beskæftigelsesskabende potentiale: infrastruktur, landbrug og bæredygtig udvikling, miljøbevarelse, kulturindustri, transport, fiskeri, skovbrug, IKT, industri (første forarbejdningsled og færdigvarer). Der skal også investeres i sektorer, der bidrager til at skabe gunstige rammebetingelser for tiltrækning af direkte udenlandske investeringer (DUI). Endvidere skal man stræbe efter at skabe en god cirkel: indenlandske investeringer → produktion → handel → overskud → nye indenlandske investeringer.

7.2.1.2 I modsætning til DUI kan indenlandske investeringer — eller rettere mobiliseringen af indenlandske finansielle ressourcer — sætte Afrika i stand til selv at fastlægge sine udviklingsprioriteter.

7.2.1.3 Hvor skal disse indenlandske investeringer komme fra?

- mobilisering af de enorme (synlige eller usynlige) overskud, som skabes ved udvindingen af naturressourcer (olie, gas, kul, diamanter, træ, mineraler: krom, platin, kobolt, guld, mangan, kobber, jern, uran ...) ⁽⁹⁾. (Hvad sker der med dem i dag? Og hvad sker der f.eks. med overskuddene fra sukker, som sælges til tre gange verdensmarkedsprisen?);
- indførelsen af merværdiafgift (moms) har kun ydet et begrænset bidrag til at øge de offentlige indtægter. Dette kan forbedres;
- forbedret skatteopkrævning kunne fordoble skatteindtægterne i visse lande;
- de store spænd i skatteindtægter som andel af BNP (varierende fra 38 % i Algeriet og Angola til under 10 % i Niger, Sudan og Tchad) viser, at lande med en meget lav procentandel kan øge deres indtægter betydeligt;
- ved at formalisere det uformelle arbejde vil man kunne udvide skattegrundlaget og dermed øge skatteindtægterne.

⁽⁹⁾ Afrika alene tegner sig for næsten samtlige verdens reserver af krom (hovedsageligt Zimbabwe og Sydafrika), 90 % af verdens platinreserver (Sydafrika) og 50 % af koboltreserverne (Den Demokratiske Republik Congo, Zambia).

Alle disse forbedringer skulle kunne bidrage til kvantitativt og kvalitativt at forbedre de offentlige politikker.

- i et antal lande er de finansielle overførsler fra emigrerede arbejdstagere en væsentlig udviklingsfaktor ⁽¹⁰⁾. I 2004 beløb disse overførsler sig til ca. 16 mia. USD. Det skønnes, at registrerede og uregistrerede overførsler overstiger de finansielle ressourcer fra offentlig udviklingsstøtte og direkte udenlandske investeringer. Disse overførsler, som ikke skaber gæld, kunne have stor indflydelse på investeringskapaciteten, hvis de passerede via det officielle banksystem i afrikanske lande — i det øjeblik dette måtte kunne betragtes som sikkert, troværdigt og effektivt. Man forstår, på blot dette ene punkt, **hvor vigtig indvandring er for de afrikanske lande**; det taler for, at alle ændringer i reguleringer af migrationsstrømme gøres til genstand for indgående drøftelser mellem EU, de enkelte medlemsstater og de berørte afrikanske lande ⁽¹¹⁾;
- på grund af kapitalflugten undrages afrikanske lande betydelige investeringskilder. **Denne kapitalflugt beløber sig til det dobbelte af det afrikanske kontinents samlede gæld** ⁽¹²⁾, hvilket får visse eksperter til at sige, at Afrika er »nettokreditor« i forhold til resten af verden. Hvis disse midler blev anvendt til produktive investeringer, ville dette skabe beskæftigelse og give store dele af befolkningen en indtægtskilde. Ud over at denne kapitalflugt skal standses, sådan som det er sket i visse europæiske lande, kunne regeringerne overveje en midlertidig amnesti for tilbageførsel af denne kapital.

Med dette i tankerne ville Afrika, forudsat de nødvendige reformer gennemføres, især inden for den finansielle sektor og på budgetområdet, kunne frigøre betydeligt flere interne midler til at finansiere produktive investeringer efter eget valg.

7.2.2 Direkte udenlandske investeringer (DUI)

Det bidrag, der ydes gennem direkte udenlandske investeringer, er af afgørende betydning for kontinentets udvikling. Når de gennemføres målrettet, spiller disse investeringer en væsentlig rolle i modtagernes udvikling, idet der ikke blot stilles kapital, men også teknologier til rådighed såvel som kompetencer, knowhow og markedsadgang, hvilket bidrager til en mere effektiv udnyttelse af ressourcer og øget produktivitet.

7.2.2.1 Den årlige strøm af DUI til Afrika fordobledes i 1980'erne til 2,2 mia. USD i forhold til 1970'erne og steg til ikke mindre end 6,2 mia. USD i 1990'erne og 13,8 mia. USD i perioden 2000-2003. Til trods herfor modtager det afrikanske kontinent nu kun 2-3 % af den samlede DUI-pengestrøm i verden, efter at man i midten af 1970'erne var helt oppe på 6 %, samt knap 9 % af pengestrømmen til udviklingslandene, som toppede med 28 % i 1976.

⁽¹⁰⁾ Jf. CESE 673/2007 »Migration og udvikling: muligheder og udfordringer«. Ordfører: Sukhdev Sharma. December 2007.

⁽¹¹⁾ Andet fælles møde mellem EØSU-UCESA (Unionen af afrikanske økonomiske og sociale råd). Erklæring fra formændene.

⁽¹²⁾ »Economic development in Africa«, rapport fra UNCTAD, 26. september 2007.

7.2.2.2 Et af de karakteristiske træk ved de direkte udenlandske investeringer i Afrika er, at de er stærkt rettet mod naturressourcerne. Dette forklarer, hvorfor de er så ujævnt fordelt over kontinentet. 24 afrikanske lande, som er klassificeret som afhængige af olie og mineraler, har i løbet af de sidste tyve år i gennemsnit modtaget tre fjerdedele af DUI-midlerne.

7.2.2.3 De direkte udenlandske investeringer bør omlægges og rettes mod fremstillingssektorer med en stærkt diversificeret og konkurrencedygtig produktion, som understøttes af overførslen af teknologi. For at kunne tiltrække diversificerede, effektive DUI må Afrika fortsat bestræbe sig på at skabe et generelt gunstigt og attraktivt miljø. DUI kan kun finde sted og bidrage til udviklingen, hvis visse forudsætninger er opfyldt: en erhvervsstruktur og infrastruktur af god kvalitet, et tilstrækkeligt stort marked (heraf betydningen af regional integration), en veluddannet arbejdskraft (jf. »menneskelige ressourcer«), en styrket og stabil offentlig sektor samt god forvaltningspraksis. For at være effektive skal DUI ligeledes passe ind i en national økonomisk strategi og dermed i det subregionale, regionale og internationale perspektiv. Det kræver, at der udformes en ægte national udviklingsstrategi, sådan som det skete i Sydøstasien i 1970'erne og 1980'erne.

7.2.2.4 De direkte udenlandske investeringer kan dog ikke løse alle problemer, herunder især ikke sikre god forvaltningspraksis, demokrati, retsstatsforhold, respekt for menneskerettigheder eller bekæmpelse af korruption, kapitalflugt osv. På denne baggrund er det relevant at understrege, at de direkte udenlandske investeringer fra Kina er steget betydeligt i de seneste år, især som følge af intensive diplomatiske bestræbelser, som nåede sit højdepunkt med Kina/Afrika-topmødet. Når de kinesiske DUI næsten udelukkende er rettet mod udvindingsindustrien, er det for at sikre Kina de råstoffer, som det har brug for med henblik på at stimulere sin økonomiske vækst.

7.2.2.5 I de sidste ti år er handelen mellem Kina og Afrika steget tyve gange fra 3 mia. US\$ i 1998 til 55 mia. US\$ i 2006. Men set ud fra afrikanske interesser rejser kinesernes optræden mange spørgsmål. Ofte støtter man regeringer, der følger en politik, der hverken fører til demokrati, retsstatsforhold eller fattigdomsbekæmpelse⁽¹³⁾. Hvad dette angår, er konflikten i Darfur et illustrativt eksempel, og det gælder også kinesernes holdning til Zimbabwe. Ud fra et udviklingsperspektiv er den kinesiske tilgang endvidere tvivlsom (jf. udtalelsens Bilag III).

7.2.2.6 Når det drejer sig om investeringer er medlemsstatene godt repræsenteret i Afrika. For at forbedre denne situation yderligere kunne man overveje følgende:

- tilbyde europæiske virksomheder håndgribelige incitament, f.eks. i form af skattenedsættelser;
- udnytter de eksisterende udviklingsinstrumenter efter af have revideret og udbygget dem. Således kunne man øge effekten af EIB's investeringsfacilitet på en måde, så den bliver et nyttigt instrument for den private sektor;

⁽¹³⁾ Den Paritetiske Parlamentariske AVS/EU-Forsamling: forslag til rapport om »Effekten af direkte udenlandske investeringer (DUI) i landene i Afrika, Karibien og Stillehavet« — ordførere: Astrid Lulling og Timothy Harris, Kigali, november 2007. »Economic development in Africa«, rapport fra UNCTAD, 27. september 2007. Interview med den franske statssekretær for samarbejde og fransksprogethed, offentliggjort i »Le Monde« den 16. januar 2008.

- skabe en facilitet/et organ for investeringsgarantier ed tilstrækkelige midler i tråd med det, der er fastsat i artikel 77, stk. 4, i Cotonou-aftalen.

7.3 SMV'er som et instrument for økonomisk udvikling

Den private sektor — og styrkelsen og diversificeringen af denne — er af afgørende betydning for bæredygtig udvikling og skabelse af beskæftigelse og dermed for fattigdomsbekæmpelsen.

I de fleste afrikanske lande mangler der på en måde et led mellem den uformelle sektor og mikrovirksomhederne (som i højere grad har med social overlevelse end egentlig stimulering af økonomien at gøre) på den ene side og datterselskaber af store udenlandske virksomheder (der næsten er selvforsynende og derfor kun bidrager lidt til den lokale økonomi) på den anden side.

Det rejser spørgsmålet om, hvordan man kan fremme udviklingen af små og mellemstore virksomheder, som kan danne grundlaget for en sammenhængende erhvervsstruktur, der kan bidrage til **udviklingen af en privat sektor, som er uundværlig for kontinentets udvikling**.

Udviklingen af SMV indebærer især:

- udbygning af den regionale integration (jf. punkt 7.8) for at overvinde de lokale markeders begrænsninger;
- mindske de administrative byrder, øge retsvæsenets troværdighed, tilpasse infrastrukturen (herunder også den immaterielle som kommunikationsinfrastrukturen) efter deres behov;
- skabe finansieringsmuligheder (jf. punkt 7.2.1 om indenlandske investeringer) for etableringen og finansieringen af SMV. Dette kræver især, at erhvervsklimaet forbedres, f.eks. ved at indføre markeds- og markedsføringsstøtte, at SMV'erne hjælpes til at opfylde den formelle sektors formelle krav, og at finansieringstilbuddene øges ved at gøre mere udbredt brug af den ikke-finansielle private sektor.
- **Den Europæiske Union skal gøre udviklingen af SMV til et af omdrejningspunkterne i sit samarbejde med Afrika.** Via medlemsstaternes og deres virksomheder skal EU fremme og lette oprettelsen af små og mellemstore virksomheder, især ved at: — tilskynde til investeringer ved hjælp af skatteincitament (skattelettelse, gunstige lån, støtte fra EIB etc.);
- systematisk overførsel af teknologi (knowhow, information), som evt. efterfølgende kan føre til opstart af forsknings- og udviklingsprogrammer. Enhver europæisk virksomhed, som indgår en aftale om levering af udstyr, industriprodukter etc., skal også overføre sin teknologi. I samkvæmmet med Kina sker dette allerede inden for kerneenergi og rumfart, så hvorfor ikke også med Afrika for mindre sofistikerede produkter (selv om den finansielle satsning er mindre)?

- gennem spin-off og udbredelse af kuvøsevirksomheder, hvilket kan fremmes ved at man inden for uddannelsen stimulerer iværksætter;
- gennem udvikling af joint ventures med såvel afrikanske som europæiske elementer (kapital, arbejdskraft, ledelse etc.).

7.4 Skabe et moderne og konkurrencedygtigt landbrug

Landbrug, fiskeri og skovbrug, som er centrale komponenter i udviklingen af länddistrikterne, skal tillægges den højeste strategiske prioritet i Afrikas udvikling. Disse sektorer danner grundlaget for udviklingen af den primære sektor, der giver det økonomiske og sociale liv form, da denne sektor er repræsenteret over en stor del af Afrika. Udviklingen er nødvendig for at sikre selvforsyning med fødevarer, da det indtager en central plads i de afrikanske økonomier. Desuden yder disse sektorer et bidrag til at stabilisere befolkningen og repræsenterer et stor beskæftigelsespotentiale. I betragtning af det afrikanske landbrugs betydning — 57,2 % af den samlede erhvervsbefolkning er beskæftiget i landbruget imod 5 % i industrilandene — er det påfaldende, at kun 1 % af den 9. Europæiske Udviklingsfonds budget er afsat til landbrug. Dette understreger nødvendigheden af, at civilsamfundet — og især landbrugerne — skal inddrages i formuleringen af de nationale vejledende programmer. Til sammenligning skal det nævnes, at Verdensbanken anvender 8 % af sine midler på landbruget; den erkender selv, at dette er utilstrækkeligt.

Nu da priserne på landbrugsråstoffer — og dermed priserne på fødevarer — stiger på de internationale markeder, kan en gradvis udvikling af landbruget kun — og det gælder mere end nogensinde — sikres via en seriøs og struktureret landbrugspolitik, der hviler på en planlægning på kort, mellemlang og lang sigt. **Denne politik skal have budgetmæssig og finansiel prioritet i dette begrebs brede betydning** og afstemmes efter de særlige omstændigheder i det enkelte land og på det enkelte kontinentet, men bør også indeholde en regional tilgang.

Skal denne politik have maksimal succes, må den formuleres og gennemføres i samarbejde med afrikanske landbrugsorganisationer og bør bl.a. indeholde beskyttelsesmekanismer. Giver det f. eks. mening, at Senegal importerer ris fra Asien, når dets potentiale for kunstvanding langs floder ikke udnyttes?

En fornuftig beskæftigelsespolitik inden for landbruget kunne basere sig specielt på de i udtalelsens bilag IV nævnte elementer.

7.5 Menneskelige ressourcer som kernen i beskæftigelsespolitikken

Udviklingen af menneskelige ressourcer er en nødvendig faktor i enhver udviklingsstrategi. Almen uddannelse og erhvervsuddannelse spiller her en væsentlig rolle ved at skabe en fleksibel, alsidig og velkvalificeret arbejdskraft. Derfor skal HR-planlæggere sammen med de økonomiske og sociale aktører analysere beskæftigelsesbehovene og arbejdsmarkedet, opstille prognoser på mellemlang og lang sigt, foregribe de vigtigste

problemer og udfordringer, som kræver match mellem uddannelse og jobkrav. Hvad dette angår, er vækstlandene og de nyligt udviklede lande som Korea lærerige eksempler.

EU og dets medlemsstater bør med deres erfaringer med uddannelse og målrettede og selektive finansieringsformer, hvis sporbarhed garanteres, spille en central rolle. I den forbindelse har EU en række uddannelsesprogrammer, som afrikanske studerende kan deltage i. Denne indsats er meget betydningsfuld, fordi Afrikas fremtid er afhængig af en veluddannet befolkning.

Der er i udtalelsens bilag V redegjort for de forskellige tiltag, der kunne gennemføres for at sætte fokus på de menneskelige ressourcer i den beskæftigelsesfremmende indsats.

7.6 Regional integration

Der er udbredt enighed om, at der eksisterer et enormt potentiale for at fremme handelen inden for Afrika og skabe større økonomiske samarbejdsområder.

Selv om den økonomiske integration på regionalt og subregionalt plan har udviklet sig betydeligt — især med oprettelsen af Den Afrikanske Union — udnyttes handelspotentialet endnu ikke fuldt ud. De forholdsregler, der er truffet for at harmonisere toldprocedurerne, skal afstemmes bedre efter hinanden. Desuden skal de toldmæssige og ikke-toldmæssige hindringer mindskes, ligesom transport- og kommunikationsmulighederne skal forbedres ved hjælp af øgede investeringer i regional infrastruktur. Endelig skal borgernes frie bevægelighed sikres, først og fremmest med afskaffelsen af visumpligten. Det hele skal indgå i en politik for **fysisk planlægning**, således at den overordnede sammenhæng sikres.

Afrikas økonomiske udvikling afhænger primært af udbygningen af dets indre marked, der skal sikre en intern vækst, som sætter kontinentet i stand til at blive en stabil faktor i verdensøkonomien. Regional integration og udvikling af det indre marked er springbrættet til, at Afrika kan åbne sig på en positiv måde over for verdenshandelen.

På denne baggrund beklager udvalget, at de **regionale** forhandlinger om økonomiske partnerskabsaftaler, som netop har økonomisk integration som mål, endnu ikke er blevet afsluttet.

7.7 Social dialog

Den er væsentlig og central for skabelsen af anstændigt og produktivt arbejde. Derfor bør den sociale dialog være en fast bestanddel af gennemførelsen af den fælles strategi. Arbejdsmarkedsparternes fulde deltagelse i det økonomiske og sociale liv, især via kollektive overenskomster, er ikke kun i overensstemmelse med de demokratiske krav, men fører ligeledes til social udvikling, social ro og økonomisk konkurrenceevne. Den sociale dialog er det fornemste instrument, hvormed der kan skabes

social-økonomisk konsensus, der er fremmede for udviklingen. En optimal økonomisk udvikling er ikke mulig uden social udvikling parallelt hermed. Begge begreber skal gå hånd i hånd for at skabe den dynamik, der er nødvendig for effektive økonomiske fremskridt, der kan forbedre levestandarden, skabe anstændige arbejdspladser og øge befolkningens velfærd. Af denne grund skal foreningsfriheden og retten til kollektive forhandlinger etableres og udvikles, og der skal skabes stærke og uafhængige arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer med kapacitet og teknisk viden til fuldt ud at varetage deres rolle.

7.8 Det organiserede civilsamfund

De ikke-statslige aktørers deltagelse er uundværlig i forbindelse med skabelsen af anstændigt arbejde og bør indtage en central plads i den fælles strategi. Ved at rådføre sig med disse aktører imødekommer man ikke blot deltagelsesdemokratiets krav, men man får ligeledes kendskab til den praktiske viden hos dem, der hver dag driver handel, producerer og dyrker jorden. Derfor skal de inddrages i udarbejdelsen af nationale og regionale vejledende programmer og skal betragtes som fuldgældige aktører på udviklingsområdet, tildeles offentlig udviklingsstøtte og drage fordel af støtten til kapacitetsopbygning i henhold til Cotonou-aftalen. I denne forbindelse skal henvises til punkt 3 i EØSU's udtalelse 1497/2005 om den nødvendige strukturelle og endog institutionelle organisering af civilsamfundet (platforme, netværk, råd etc.), der skal sikre tid og plads til debatter og formulering af retningslinjer. Hvad dette angår, er **oprettelsen af et rådgivende udvalg for civilsamfundet på grundlag af den økonomiske partnerskabsaftaler (ØPA), der blev indgået i**

Bruxelles, den 18. september 2008

december 2007 med CARIFORUM-landene et forbillede, der bør følges i Afrika (jf. sluterklæringen fra det 25. møde mellem de økonomiske og sociale kredse i EU/AVS den 4., 5. og 6. marts i Bruxelles: »Et bedre partnerskab for en bedre udvikling«). Ved at gøre brug af det mandat, det har i henhold til Cotonou-aftalen, har EØSU via sit opfølgingsudvalg AVS/EU på afgørende vis bidraget til koordineringen, den brede debat og det indbyrdes samarbejde mellem civilsamfundsorganisationerne.

7.9 God forvaltningsskik

God forvaltningsskik er en forudsætning for investorernes tillid og er alene derfor af væsentlig betydning for Afrikas udvikling. Fremme af demokratisk forvaltningspraksis, som er nødvendig på alle administrative niveauer, er derfor central i dialogen om et partnerskab mellem EU og Afrika. Dette begreb skal ses i sin helhed og indbefatte respekten for menneskerettighederne og arbejdstagernes rettigheder, herunder foreningsfriheden, arbejdsnormer, retsstatsprincippet, styrkelse af institutionerne og statsapparatet, hvis svaghed og manglende kapacitet ofte udgør en hindring for samarbejdsaktiviteter, civilsamfundets deltagelse i et reelt deltagelsesdemokrati og selv for korruptionsbekæmpelsen. Hvad det sidste angår, **skal Den Europæiske Union og medlemsstaterne stille krav til partnerskabet og gøre deres finansielle støtte betinget af, at dens anvendelse kan spores.** Af de 100 mia. dollars i årlig støtte forsvinder 30 mia. ⁽¹⁴⁾ (jf. punkt 3.6.1.5 og 7.2.1.3, sidste led).

Dimitris DIMITRIADIS

Formand for

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

⁽¹⁴⁾ »Economic development in Africa«, rapport fra UNCTAD, 27. september 2007. Interview med den franske statssekretær for samarbejde og fransksprogethed, offentliggjort i »Le Monde« den 16. januar 2008.